Приповідки 19

Приповідки Соломона про мудрого й дурного, про чесноти й пороки від 10 до 22 глави, 16 стиха

1 Ліпше убогий, що ходить у своїй невинності, | ніж дурний з нещирими устами.

2 Навіть горливість без знання не добра, | а хто надто поспішає - помилиться.

3 Безумність людини руйнує її долю, | та й ще на Господа вона серцем гнівається.

4 Багатство множить друзів, | а бідного покидає й друг його.

5 Фальшивий свідок не уникне кари; | хто дихає брехнею, не знайде рятунку.

6 Багато тих, що запобігають у князя ласки; | кожен друг тому, хто дає гостинці.

7 Убогим всі брати нехтують, | тим більше його друзі віддаляються від нього; | у кого забагато приятелів, матиме з цього шкоду, | так само, хто вганяється за чужими справами.

8 Хто здобуває мудрість, той любить свою душу; | хто розуму пильнує, той знайде добро.

9 Неправдомовний свідок не уникне кари; | хто дихає брехнею, той загине.

10 Не личать дурневі розкоші, | тим менше слузі - панувати над князями.

11 Розважність людини - бути повільним до гніву; | слава її - переступи забувати.

12 Гнів царський - мов рик лева, | а його милість - як роса на рослину.

13 Дурний син - батькові нещастя; | а суперечки жінчині - безупинне води накрапання.

14 Дім і достатки - то по батьках спадок, | але від Господа розумна жінка.

15 Лінивство глибокий сон наводить; | душа недбала буде голодувати.

16 Хто береже заповідь, той береже себе самого, | а хто словом нехтує, той помре.

17 Хто чинить бідному добро, той Господеві позичає, | і він йому відплатить за його добродійство.

18 Карай твого сина, покіль є надія, | але б'ючи, не бий його до смерти.

19 Вельми гнівливий прийме кару: | бо коли його хочеш рятувати, зробиш ще більше гнівливим.

20 Слухай пораду й приймай навчання, | щоб стати мудрим наостанку.

21 Багато задумів у серці людини, | але воля Господня - вона встоїться.

22 Плід людини - її милосердя; | убогий - ліпший, ніж брехун.

23 Господній острах - життєдайний: | насичений ним - в спокої перебуватиме, і лихо його не спіткає.

24 Ледачий запускає свою руку в миску, | та тяжко йому її до рота донести.

25 Коли насмішника вдариш, то й простодушний стане розумнішим; | коли розумного скартати, він набереться знання.

26 Хто обдирає батька й проганяє матір, | той син ганебний, безсоромний.

27 Кинь, сину, слухати науку, | що відводить від слів розумних.

28 Лукавий свідок глузує з правосуддя, | а уста грішників пожирають беззаконня.

29 Готові на насмішників дрюки, | і на спину дурних - удари.